

Αριθμός 161/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δημήτριο Δαλιάνη, Αντιπρόεδρο, Ρένα Ασημακοπούλου, Ιωάννη Ιωαννίδη, Χαράλαμπο Ζώη και Αθανάσιο Κουτρομάνο, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 13 Οκτωβρίου 2008, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος-καλούντος: Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ", που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους, Απόστολο Γεωργιάδη, Στυλιανό Κοκολινάκη και Θεοδόσιο Ασπρογέρακα-Δρίβα.

Της αναιρεσίβλητης- καθής η κλήση: 1. Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Ζωίτο.

Του Προσθέτως παρεμβαίνοντος-καθού η κλήση: Ν.Π.Δ.Δ. Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος που εδρεύει στην και εκπροσωπείται από τον Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ιωάννη Καρακώστα.

Υπερ της ήδη αναιρεσίβλητης και κοινοποιουμένη προς καθού η κλήση το ΝΠΙΔ με την επωνυμία "Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας", το οποίο εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο και κατά του ήδη αναιρεσιόντος.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 9-12-2003 αγωγή του ήδη αναιρεσιόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2571/2004 του ίδιου Δικαστηρίου και 7594/2005 του Εφετείου Αθηνών. Την ανίχνευση της τελευταίας αποφάσεως ζήτησε ο αναιρεσιών με την από 10-11-2005 αίτησή του και τους από 3-10-2006 προσθέτους λόγους. Το προσθέτως παρεμβαίνον με την 14-11-2006 παρέμβασή του προς το Δικαστήριο τούτο, ζήτησε όσα αναφέρονται σ'αυτήν. Εκδόθηκε η 1146/2007 απόφαση του Αρείου Πάγου που κήρυξε την συζήτηση απαράδεκτη. Την υπόθεση επαναφέρει προς συζήτηση ο εκκαλών με την από 25/7/2007 κλήση του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγής-Αρεοπαγίτης Ρένα Ασημακοπούλου ανέγνωσε την από 1-2-2007 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης ανίχνευσης και των προσθέτων λόγων. Οι πληρεξούσιοι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα αιτήματά τους, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

- Η κρινόμενη αίτηση ανίχνευσης νομίμως επαναφέρεται προς συζήτηση με την από 25-7-2007 κλήση του αναιρεσιόντος μετά την έκδοση της υπ' αριθ. 1146/2007

απόφασης του Δικαστηρίου τούτου με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη η συζήτηση ως προς τους όλους τους διαδίκους.

- Από την υπ' αριθ. έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Πειραιώς, την οποία επικαλείται και προσκομίζει νόμιμα ο αναιρεσείων, αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της παραπάνω κλήσης προς εμφάνιση, με την κάτω απ' αυτή πράξη ορισμού δικασίμου για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσης δικάσιμο, επιδόθηκε με επιμέλεια του αναιρεσείοντος νόμιμα και εμπρόθεσμα στο Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας, που είχε παρέμβει προσθέτως στην κατ' έφεση δίκη, υπέρ του αναιρεσείοντος. Επομένως, εφόσον το τελευταίο δεν εμφανίσθηκε κατά την εν λόγω δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά του πινακίου, ούτε κατέθεσε έγγραφη δήλωση, κατά το άρθρο 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δικ., πρέπει το δικαστήριο να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν και αυτό παρόν (άρθρα 81 παρ. 3, 82 παρ. 3 και 568 Κ.Πολ.Δικ.).

- Το άρθρο 3 του ν. 2121/1993 ορίζει εις μεν την παρ. 1 ότι "1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης. Εις δε την παρ. 2 του ίδιου άρθρου ότι "Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους". Με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του νόμου 3057/2002, μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22 Μαΐου 2001. Στην εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) υποβλήθηκαν από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της Συνθ.ΕΚ, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα : 1) Αν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2) Αν η ερμηνεία, ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικών χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως δια των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, αντιβαίνει στην προβλεπόμενη από την οδηγία 2001/29/ΕΚ προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού. Και 3) Αν είναι

δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως ευρισκόμενης εκτός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό που εναλλάσσεται. Στα προδικαστικά αυτά ερωτήματα το ΔΕΚ απάντησε, με την από 7-12-2006 απόφασή του (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA), ότι, "1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παραγρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσίασεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγρ. 1 της οδηγίας 2001/29/EK. Επίσης το ΔΕΚ διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρ. 3 παράγρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της "παρουσιάσεως στο κοινό" πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαίως. Απέκρουσε δε την εκδοχή ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου "κοινό", στον οποίο αυτή (η οδηγία 2001/29/EK) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπ' όψη (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N. 100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφ' ότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Περαιτέρω το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως "δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεώς της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προ το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν

από μόνοι τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο". Επίσης, το ίδιο δικαστήριο (ΔΕΚ), ερμηνεύοντας το άρθρο 3 παράγρ. 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο με το άρθρο 3 του ν. 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΠΙ) για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με τον ν. 3184/2003, δέχθηκε (σκέψη 50 της άνω απόφασης) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω απόφασης) ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσίασης στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους. Εξ άλλου, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 234 Συνθ.ΕΚ, ο εθνικός δικαστής, οσάκις διαπιστώνει ότι για την επίλυση εκκρεμούσης ενώπιόν του διαφοράς είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει αν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφασή του αποφανθεί επί του ίδιου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική δε περίπτωση οφείλει, στηριζόμενος στην εκ μέρους του ΔΕΚ γενόμενη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, να επιλύσει αντιστοίχως την επίδικη διαφορά, ενώ, μόνο αν δεν υπάρχει τέτοια απόφαση ή αν η υπάρχουσα απόφαση δημιουργεί αμφιβολίες ως προς την επίλυση του κρίσιμου ζητήματος, οφείλει, αν το κρίνει αναγκαίο, να απευθυνθεί στο ΔΕΚ. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Εφετείο, δικάζοντας επί εφέσεως της αναιρεσίβλητης κατά της 2571/2004 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που είχε δεχθεί την από 9-12-2003 αγωγή του αναιρεσειόντος, δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα : Η εναγομένη και ήδη αναιρεσίβλητη ξενοδοχειακή εταιρία έχει τη διαχείριση, την εκμετάλλευση και την κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας του ξενοδοχείου κατηγορίας LUX, με το διακριτικό τίτλο, που διαθέτει διακόσια πενήντα τρία (253) δωμάτια, στα οποία έχει εγκαταστήσει δέκτες τηλεόρασης, οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία, από την οποία λαμβάνεται σήμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, έτσι ώστε οι πελάτες της, που κάνουν χρήση των δωματίων κατά την προσωρινή διαμονή τους, να έχουν την ευχέρεια να παρακολουθούν οποιεσδήποτε τηλεοπτικές εκπομπές επιθυμούν. Οι τηλεοπτικοί σταθμοί, στα προγράμματά τους, περιλαμβάνουν και την εκτέλεση -έμμεση με τη χρήση υλικών φορέων-οπτικοακουστικών έργων, στα οποία βέβαια συγκαταλέγονται και έργα επί των οποίων έχουν πνευματικά δικαιώματα τα μέλη του ενάγοντος συνεταιρισμού. Η διάθεση των συσκευών από την εναγομένη και η χρήση τους από τους προσωρινά διαμένοντες στα δωμάτια του άνω ξενοδοχείου πελάτες της, συνεχίζει το Εφετείο, δεν ανταποκρίνονται στις προϋποθέσεις της δημόσιας εκτέλεσης του έργου, η οποία να δημιουργεί υποχρέωση της εναγομένης προς λήψη άδειας από τον ενάγοντα προκειμένου να είναι επιτρεπτή κατά νόμο η εν λόγω χρήση, με συνέπεια να μην υπάρχει προσβολή του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας και να μη γεννάται αξίωση αποζημίωσης, αφού το δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιος χώρος, αλλά αποτελεί προσωρινή κατοικία του προσώπου που κάνει χρήση αυτού και το οποίο (πρόσωπο) παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικώς κατ' επιλογή του και όχι κατ' επιλογή των υπευθύνων της εναγομένης ξενοδοχειακής επιχείρησης, η οποία, πέραν της εγκατάστασης της κεραίας και των συσκευών στα δωμάτια, δεν έχει εμπλοκή στη χρήση αυτών. Οι ένοικοι δε του ξενοδοχείου δεν είναι ένα νέο κοινό αλλά ένα κοινό που είχε ήδη τη δυνατότητα να παρακολουθεί το πρόγραμμα από τη μόνιμη κατοικία του. Επίσης, έκρινε το Εφετείο, η λήψη του μεταδιδόμενου έργου από τον εκάστοτε χρήστη δεν αποτελεί προσβολή της εξουσίας του δημιουργού προς μετάδοση, αφού η δυνατότητα λήψης του προγράμματος είναι φυσικό αποτέλεσμα της διαδικασίας εκπομπής και, ως εκ τούτου, είναι πράξη ελεύθερη από τη σκοπιά της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν μπορεί για συνταγματικούς και πρακτικούς λόγους να θεωρηθεί ότι υπάγεται στο γενικό

περιουσιακό δικαίωμα του δημιουργού επί του έργου. Βάσει των παραδοχών αυτών, το Εφετείο δέχθηκε την έφεση της αναιρεσίβλητης και αφού εξαφάνισε την αντιθέτως κρίνασα πρωτόδικη απόφαση, απέρριψε την αγωγή του αναιρεσειόντος.

- Όπως αναφέρεται στην παραπάνω απόφαση του ΔΕΚ, η Παγκόσμια Οργάνωση Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΠΙ) συνήψε στη Γενεύη την 20-12-1996 τη Συνθήκη ΠΟΠΙ για τις ερμηνείες και τα φωνογραφήματα (WPPT), καθώς και τη Συνθήκη ΠΟΠΙ για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας (WGT) (ΕΕ 1998, G 165, 69), οι οποίες (συνθήκες) εγκρίθηκαν εξ ονόματος της Κοινότητας, με τη με αριθ. 2000/278/ΕΚ του Συμβουλίου της 16-3-2000 (ΕΕL 89, σελ. 6). Κατά τη Διπλωματική Διάσκεψη της 20-12-1996 έγιναν κοινές δηλώσεις σχετικά με τη Συνθήκη της ΠΟΠΙ για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, μεταξύ των οποίων και η δήλωση ότι "η απλή παροχή των φυσικών μέσων για την παροχή δυνατότητας ή την πραγματοποίηση παρουσίασης στο κοινό θεωρείται ότι δεν αποτελεί, αυτή καθ' εαυτή, παρουσίαση κατά την έννοια της παρούσας Συνθήκης ή της Σύμβασης της Βέρνης. Επίσης, με την εικοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη αυτής της οδηγίας (2001/29) επαναλαμβάνεται ότι "η απλή παροχή των υλικών μέσων για τη διευκόλυνση ή την πραγματοποίηση της παρουσίασης δεν αποτελεί, καθαυτή, παρουσίαση κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας". Εν όψει της διατύπωσης της τελευταίας (εικοστής έβδομης) αιτιολογικής σκέψης της 2001/29/ΕΚ οδηγίας και της παραπάνω κοινής δήλωσης κατά τη διπλωματική διάσκεψη της 20-12-1996 σχετικά με τη συνθήκη της ΠΟΠΙ για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, γεννάται αμφιβολία αν το ΔΕΚ, με την παραπάνω από 7-12-2006 απόφασή του επί της διαφοράς μεταξύ της SGAE και της RAFAEL, επέλυσε το νομικό ζήτημα της παρούσας δίκης. Τούτο δε γιατί Α) ενώ στην κρινόμενη υπόθεση πρόκειται μόνο για εγκατάσταση από τον ξενοδόχο στα δωμάτια του ξενοδοχείου, συσκευών τηλεοράσεως και στον χώρο του ξενοδοχείου κοινής για όλο το ξενοδοχείο κεντρικής κεραίας, ήτοι για απλή παροχή των υλικών μέσων για τη διευκόλυνση και πραγματοποίηση της παρουσίασης του έργου στον πελάτη δωματίου του ξενοδοχείου, τα οποία υλικά μέσα, δηλαδή συσκευή τηλεόρασης και κεντρική κεραία, απαιτούνται αναγκαία και για τη διευκόλυνση και πραγματοποίηση της παρουσίασης του έργου στην ιδιωτική οικία του πελάτη του ξενοδοχείου, αλλά και στο εντελώς ιδιωτικό περιβάλλον του ξενοδόχου, ήτοι αυτού του ίδιου και του εντελώς οικογενειακού του περιβάλλοντος, στα υποβληθέντα από το Ισπανικό Δικαστήριο στο ΔΕΚ ερωτήματα γίνεται λόγος 1) για "καλωδιακή αναμετάδοση, μέσω των εγκατεστημένων στα δωμάτια ξενοδοχείων συσκευών τηλεοράσεως, τηλεοπτικού σήματος που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή επίγειου δικτύου", στο πρώτο ερώτημα και 2) για "αναμετάδοση τηλεοπτικού σήματος το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο" στο δεύτερο ερώτημα, Β) ενώ στη σκέψη 47 της άνω αποφάσεως του ΔΕΚ γίνεται ρητή επιφύλαξη ότι "η παροχή απλώς υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά καθαυτήν παρουσίαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/ΕΚ" στην ίδια σκέψη γίνεται λόγος για "διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα στους πελάτες μέσω συσκευών τηλεοράσεως, ασχέτως τεχνικής μεταδόσεως αυτού (σήματος)", χωρίς να προκύπτει σε τι διαφέρει "η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων", που δεν συνιστά καθαυτήν παρουσίαση, κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, από τη "διανομή σήματος μέσω συσκευών τηλεοράσεως στους πελάτες ξενοδοχείου", που συνιστά πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ "ασχέτως της τεχνικής μετάδοσης του σήματος", Γ) με την εν λόγω απόφασή του το ΔΕΚ, αν και έκρινε ότι "η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, καθαυτήν, παρουσίαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/ΕΚ, εντούτοις δεν αναφέρει από ποιά διάταξη της άνω οδηγίας προκύπτει ότι "η παρουσίαση του έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες που είναι εγκαταστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση που πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται

και απευθύνεται προς ένα νέο κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσίασης του έργου" (σκέψη 40 της απόφασης) και ότι "η πελατεία του ξενοδοχείου που εναλλάσσεται ταχέως αποτελεί νέο κοινό", ενώ εξάλλου δεν προσδιορίζει ποια είναι η έννοια του αναφερόμενου στην απόφασή του (σκέψεις 42, 46 και 47) όρου "διανομή" του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία μέσω συσκευών τηλεόρασης, καθώς και γιατί, αν εννοείται τοποθέτηση μόνο κεντρικής κεραίας και συσκευών τηλεόρασης στα δωμάτια, "δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεώς της, αλλά αντίθετα παρεμβολή στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδόχου για να δοθεί πρόσβαση στους πελάτες του προς το προστατευόμενο έργο και Δ) με την ίδια απόφασή του το ΔΕΚ δεν εξηγεί για ποιον λόγο η τοποθέτηση κεντρικής κεραίας και συσκευής τηλεόρασης στο δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν αποτελεί απλά και μόνο το τεχνικό μέσο που ήταν αναγκαίο στο πελάτη για να έχει πρόσβαση στο έργο από την οικία του και στο αυστηρό οικογενειακό του περιβάλλον, αλλά και στον ξενοδόχο για να έχει πρόσβαση στο έργο για τον εαυτό του και τα μέλη της οικογένειάς του. Κατόπιν αυτών των διαπιστώσεων και των αμφιβολιών από το σκεπτικό της προαναφερόμενης απόφασης του ΔΕΚ, κρίνεται αναγκαίο, κατ' άρθρο 234 ΣυνΕΚ να παραπεμφθεί στο εν λόγω δικαστήριο (ΔΕΚ), προς απόφαση, το (προδικαστικό) ερώτημα που αναφέρεται στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-Αναστέλλει την εκδίκαση της προκειμένης υποθέσεως.

-Απευθύνει προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ακόλουθο ερώτημα :

"Ερωτάται αν απλώς και μόνο η τοποθέτηση, από τον ξενοδόχο στα δωμάτια του ξενοδοχείου, συσκευών τηλεόρασης και η σύνδεσή τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία, χωρίς καμία άλλη ενέργεια ή μεσολάβηση ή παρέμβαση του ξενοδόχου, συνιστούν παρουσίαση του έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ και ειδικότερα αν σύμφωνα με την προαναφερθείσα από 7-12-2006 απόφαση του ΔΕΚ (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA) υπάρχει εν προκειμένω διανομή σήματος, μέσω συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου, με σχετική τεχνική παρέμβαση του ξενοδόχου".

-Διατάσσει να διαβιβαστούν από τη γραμματεία του Αρείου Πάγου προς τη γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αντίγραφα της απόφασης αυτής, της προσβαλλόμενης 7594/2005 απόφασης του Εφετείου Αθηνών, της κρινόμενης αίτησης αναιρέσεως και των προτάσεων των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 9 Δεκεμβρίου 2008. Και Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 19 Ιανουαρίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ